

IV

Tiên "chỉ" cùng Hòa và mấy người trong Công ty Hưng Thịnh đi kiểm tra lô hàng điện tử mới nhập lậu về. Trong một khu kho rộng lớn mà Tiên thuê được của một đơn vị quân đội, Hòa cho xây tường ngăn chia thành từng ô. Mỗi ô chứa được một côngtenno loại lớn nhất là 40 phít. Một số gian chứa toàn máy cày, máy làm cỏ lúa, máy gặt, máy bơm. Nhưng có một gian kín đáo, chất đầy nồi cơm điện, máy giặt, đầu video...

Trần Quang Dũng là Phó giám đốc Hưng Thịnh, người trực tiếp nhận các côngtenno hàng buôn lậu, hào hứng khoe:

- Thưa anh, ta đã nhận về số hàng trị giá hơn chục tỉ mà không hề sơ sẩy chút gì. Theo em, anh nên gọi điện cảm ơn ông Vi Kiến Đức.

- Đã ký được mấy hợp đồng giao hàng rồi?

- Thưa anh, Công ty nhập khẩu điện máy Thăng Long đã ký hợp đồng mua 2.000 nồi cơm điện, 500 máy giặt hiệu Panasonic và đặt cọc năm chục triệu. Ngày kia ta bắt đầu xuất hàng. Công ty xuất nhập khẩu số 4 của Hải Phòng cũng ký hợp

đồng mua 300 đầu video và 1.000 máy sấy tóc và máy xay sinh tố...

- Nhớ thế này nhé, bán hết hàng rồi mới nhập lô mới về. Cửa hàng trung tâm Hưng Thịnh cho thay biển, đề là bán máy nông ngư cơ ngoại nhập. Làm thật nhanh, sau đó, đem máy nông ngư cơ bày bán tại đó. Số hàng điện tử, điện lạnh, nếu bán bớt đi một hai giá mà hàng chạy thì cũng bán.

Dũng xun xoe:

- Dạ, em hiểu ý anh. Anh thật cao kiến... Đúng là Gia Cát tái sinh.

Tiên hỏi Hòa:

- Bọn bảo vệ ở đây thế nào?

- Thưa bố, con lấy toàn những đứa ở quê mình. Trả lương cho chúng cao một chút, đứa nào cũng mừng lắm.

- Dặn chúng là sống để dạ, chết mang đi, biết không nói, không biết không hỏi. Bọn nào làm ở khu vực nào thì biết khu vực nấy. Không được lai vãng sang ô khác.

- Dạ vâng ạ.

- Thế nào, con ca sĩ "đều" hôm nọ sao rồi? Hình như tối hôm qua tao thấy nó trên tivi - Đột nhiên, Tiên chuyển sang chuyện khác.

Hòa cười sảng sặc:

- Tài thật, loại như nó một nốt nhạc bẻ đôi không biết, thế mà nay thành... siêu sao ca nhạc trẻ. Có thằng nhà báo còn thổi nó lên là "phát hiện

quan trọng nhất" trong gala lần này, là người xứng đáng thay thế vị trí của Lê Dung, Thanh Huyền...

Tiên cười lim dim mắt như muốn nhớ lại những phút đã ở cùng cô gái nọ:

- Người nó đẹp thật! Mà nghe đâu thằng bồ chính của nó là gã tổng giám đốc lại muốn đá nó đi rồi?

- Cho uống mật gấu cũng không dám bỏ nó. Thằng cha ấy đang máu lên thứ trưởng, nó lại nắm được thóp cho nên anh chàng cứ còng lưng ra mà cấp tiền cho cô em. Nếu giở mặt, nó lu loa lên, đến tai mẹ vợ thì sự nghiệp coi như chấm hết.

Tiên kiểm tra khu kho hàng xong, trở về văn phòng công ty thì đã có khách chờ. Đó là một người chuyên buôn bán bất động sản. Ông ta tên là Đào và có biệt danh là Đào "đất". Trông thấy Tiên, Đào "đất" cười cầu tài:

- Anh Tiên dạo này trông vượng quá. Vượng ra mặt.

Tiên khó chịu:

- Thôi đi cha, cuộn giấy gì kia, lại quy hoạch khu dân cư mới à?

- Anh nhìn như thần. Đúng vậy, nhưng có chuyện phải đến nhờ anh.

Vào phòng khách, Đào "đất" mở những tờ giấy crôki vẽ quy hoạch một khu dân cư mới.

- Anh ạ, đây là quy hoạch cụm dân cư Đầm Quan. Đây là hồ câu cá, đây là công viên cây

xanh... Đây là con đường vành đai chạy quanh bờ hồ. Nhưng thằng cha kiến trúc sư này nó xài hoang quá... Nó cho mở đường vành đai rộng... rộng gần đến hai chục mét.

- Đường rộng thì đỡ tắc nghẽn giao thông chứ sao?

- Vâng, nhưng... nhưng thưa ông anh, thằng em đã mua được hơn ba ngàn mét thổ canh và một ngàn mét thổ cư ở đây. Mua từ năm năm trước. Nếu nó mở đường vành đai rộng thế này, em bị mất toi hai ngàn mét thổ canh và tám trăm mét thổ cư...

- Thì Nhà nước đền bù, thiệt đâu mà?

- Thưa ông anh, giờ đang là đất ao rau muống nếu đền bù thì được mấy đồng. Nhưng khi mở đường xong, đất này là vô giá.

- Vậy là... vậy là ông muốn... vẽ lại con đường?

- Vâng.

- Đường rộng bao nhiêu thì vừa ý của ông?

- Thưa anh, nếu đường rộng 10 mét và vỉa hè rộng 4 mét là đẹp nhất.

- Tham lam quá.

- Dạ, ai chả tham tiền. Mà em chỉ tham tiền, chứ lắm ông vừa tham tiền, lại vừa tham quyền lại tham cả... sắc.

- Rồi, vậy giá cả ra sao?

- Nếu đúng như ý, em xin biếu ông anh một ngàn mét.

- Không, đất tôi còn hơn hai chục hécta...
Không cần đất.

- Vậy em gửi ông anh năm chục ngàn USD.

- Năm chục ngàn USD... anh chỉ có vậy để giữ được hàng ngàn mét đất ấy. Sao lại có người chi li đến thế nhỉ?

- Thôi thì tùy anh. Với anh, em không dám cò kè, miễn sao được như ý.

- Thêm nửa số đó nữa.

- Xin vâng. Em để bản quy hoạch lại đây nhé.

- Không cần, chỉ ba ngày nữa nó sẽ chỉ còn là đồng giấy lộn. Ông về đi, việc đó coi như xong.

Đào "đất" chưa kịp đi. Tiên đã quay máy điện thoại:

- Alô! Văn phòng Kiến trúc sư trưởng thành phố đấy phải không?... Làm ơn cho tôi gặp ông Tứ ạ! Alô, anh Tứ đấy à? Tôi Tiên đây. Ngày chiều nay mời anh đến chỗ tôi chơi rồi ta đi ăn cơm... Sao? Làm việc với Phó chủ tịch tỉnh ư? Tốt, tôi sẽ mời ông ấy đến đây luôn. Mà này, bàn gì thì bàn, riêng khu dân cư Đầm Quan cứ để đấy. Rồi... sẽ có công ăn việc làm cho ông đấy. Bốn giờ chiều nhé. Chào!

Nghe Tiên nói chuyện với kiến trúc sư trưởng bằng cái giọng kẻ cả, trịch thượng đó, Đào "đất" lắc đầu thán phục.

*

Cứ vào thứ sáu hàng tuần, Ban chuyên án của vụ án mang bí số XHĐ 99 lại họp giao ban dưới

sự chủ trì của Vũ Văn Đắc. Tuy nhiên, do Đắc bận quá nhiều việc và thời gian gần đây lại ốm đau liên miên nên anh cho Tường chỉ huy.

Buổi họp lần này lại khác vì có cả Giám đốc Trần Phúc và Phó giám đốc Hoàng Văn Trung. Trung tá Lê Quang Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự cũng được mời.

Tường báo cáo tiến độ điều tra và kết quả hỏi cung Long "xéch":

- Báo cáo đồng chí Giám đốc. Qua công tác trình sát và thu thập tài liệu, cho đến nay chúng tôi đã chứng minh được rằng: Tiên "chỉ" chính là thủ lĩnh của một băng nhóm tội phạm có tổ chức hoạt động theo kiểu xã hội đen. Tiên hoạt động trên các lĩnh vực sau đây: Tổ chức sòng bạc, cho vay nặng lãi, đòi nợ thuê, bảo kê nhà hàng, vũ trường, buôn bán hàng điện tử, điện máy; Đặc biệt Tiên đã thò được bàn tay của hắn vào chính quyền tỉnh, Viện kiểm sát, Tòa án và dĩ nhiên là có cả một số cán bộ, chiến sĩ công an. Chúng tôi đã có một số tài liệu chứng minh cho việc một số cán bộ các ngành trong tỉnh đã nhận lương tháng của hắn. Ngoài ra, hắn còn bảo kê chính các hoạt động ca nhạc do một vài ông bầu đứng ra.'

Theo tài liệu chúng tôi có được thì vụ gây rối, đập phá vũ trường Napoli hai năm trước cũng do Tiên chỉ đạo mà người trực tiếp thực hiện là Hòa, con rể của hắn. Dưới trướng của Tiên "chỉ" có

khoảng năm chục quân, tuy nhiên số tay đao búa chỉ hơn một chục do tên Lân "đầu bò" chỉ huy. Tất cả bọn chúng đều là nhân viên bảo vệ tại các cửa hàng, nhà hàng.

Về tên Long "xếch", hẳn thú nhận việc giết Thắng "trố" là do người khác thuê muốn. Nhưng ai thuê, kẻ nào đồng phạm với hắn thì hắn không khai. Mấy ngày hôm nay, hắn lộ rõ vẻ chán đời và tâm sự với bạn bè tù là hắn chỉ muốn chết. Long "xếch" trước kia là tay đao búa tin cậy của Tiên "chỉ". Nhưng sau đó, không hiểu mâu thuẫn gì mà Long cắt quan hệ với Tiên, mặc dù gần đây, Tiên gạ Long về làm cho hắn.

Báo cáo các đồng chí, rút kinh nghiệm một số chuyên án đấu tranh với tội phạm có tổ chức trước kia và qua tham khảo ý kiến của các đồng chí trên Cục Cảnh sát Hình sự và Hình sự Hải Phòng, Hà Nội, quan điểm của chúng tôi là tiếp tục trình sát, củng cố tài liệu, chứng cứ thật chắc chắn rồi cất một mẻ lưới. Tôi được biết là có ý kiến cho rằng nên tập trung bắt bọn tay chân của Tiên trước rồi đấu tranh bắt chúng khai ra các hoạt động của Tiên. Làm như vậy không khó, nhưng chỉ bắt được bọn râu ria, còn những tên đầu sỏ có thời gian xóa chứng cứ hoặc bỏ trốn. Bài học này đã xảy ra ở nhiều nơi.

- Thế còn vụ Tiên giết Oanh "sói"? - Giám đốc Công an tỉnh hỏi.

- Thưa đồng chí, hiện nay chúng cứ về việc Tiên giết Oanh "sói" còn rất ít. Tuy nhiên, theo tất

cả những gì chúng tôi biết thì rất khó có khả năng Tiên không giết Oanh "sói" bởi lẽ: Nếu hấn chủ mưu giết Oanh thì không ngu dại gì mà cùng Oanh ngồi uống rượu cho đến khuya. Hấn hoàn toàn có thể sai đàn em hạ thủ Oanh và tạo chứng cứ ngoại phạm. Hơn nữa xét những mâu thuẫn giữa hấn và Oanh thì đó chỉ là những chuyện lật vạt, xảy ra cách đây vài năm. Giữa chúng không có tranh chấp về quyền lợi kinh tế, thậm chí hấn còn ra tay giúp đỡ Oanh.

- Vậy đồng chí đánh giá thế nào về việc khẩu súng bắn Oanh cũng chính là khẩu súng đã gây án ở vũ trường Napoli, và kẻ sử dụng nó là Thắng "trố". Trong lúc ta đang tập trung vào Thắng thì hấn lại bị giết. Phải chăng Tiên thuê Long giết Thắng để triệt khẩu?

- Đúng là khẩu súng giết Oanh và khẩu súng gây án ở Napoli là một, nhưng việc Thắng "trố" sử dụng hay kẻ nào đó thì vẫn chưa có chứng cứ.

Giám đốc thở dài ngao ngán. Nhận ra vẻ mặt không hài lòng của Giám đốc, Cường cũng biểu thị thái độ bằng cách lắc đầu và thở dài nhẹ nhẹ. Giám đốc Trần Phúc phát biểu:

- Qua báo cáo của đồng chí Tường, tôi thấy các đồng chí tuy có cố gắng trong việc tìm chứng cứ phạm tội của Tiên, nhưng cái cần nhất, quan trọng nhất thì chưa ra? Tốc độ điều tra quá chậm... Nếu đồng chí Tường thấy thiếu trình sát, thiếu điều tra viên, tôi sẽ cho điều thêm quân an ninh điều tra.

Sắp bầu cử đến nơi rồi, chúng ta không tìm ra vụ này, chính quyền tỉnh sẽ không để yên đâu. À, đồng chí Tường nói rằng phát hiện ra tên Tiên có biểu hiện thao túng được chính quyền tỉnh, Viện kiểm sát, Tòa án và cả công an... có chứng cứ gì không hay chỉ là tin đồn?

- Thưa đồng chí, về chuyện này, tôi sẽ báo cáo riêng. Cũng có những cái đã rõ, nhưng cũng có nhiều điểm chưa rõ.

- Vấn đề này, đồng chí phải cực kỳ cẩn thận. Để tôi báo cáo Thường vụ Tỉnh ủy xin ý kiến chỉ đạo đã. Nếu bây giờ ta lảng lạng đi điều tra, không khéo là vi phạm nguyên tắc tổ chức. Nếu thực sự đã có người cấu kết với tên Tiên, tốt nhất là để cho tổ chức, kiểm tra làm. Công an dính vào vừa mang tiếng là "đánh" chính quyền vừa gây ra tình trạng căng thẳng trong nội bộ... Phía công an, ai có dấu hiệu tiêu cực, ta sẽ tập trung xử lý trước để làm gương. Các đồng chí có ý kiến gì không?

Cường xin phát biểu:

- Tôi thấy cần phải thay đổi các biện pháp nghiệp vụ và cách làm. Chúng ta điều tra tốc độ rùa bò như thế này, vậy lấy gì đảm bảo rằng các đối tượng chính trong vụ án không biết và không nghĩ cách đối phó. Cái chết của Thắng "trố", vụ hành hung nhà báo Vọng, đặc biệt là việc Long "xé" đi giết thuê? Đó là cái gì? Phải chăng Tiên "chỉ" hay kẻ nào đó muốn thách thức chính quyền? Đồng chí Tường tổ chức điều tra án mờ tuy có kinh

nghiệm nhưng cũng do làm án mờ lâu nên sinh tính quá cẩn thận, cầu toàn, vì thế ba tháng rồi mà việc điều tra cứ giậm chân tại chỗ. Hơn nữa, chúng tôi biết do gia đình có chuyện buồn phiền ít nhiều cũng ảnh hưởng đến sự tập trung của đồng chí Tường.

Nói đến gia đình, Tường sầm mặt xuống. Giám đốc hỏi:

- Theo đồng chí Tường, khoảng bao lâu nữa thì chúng ta có thể bắt các đối tượng chính?

- Thưa anh, tôi chưa rõ. Có thể ngay chiều nay nhưng cũng có thể cả tháng nữa.

*

Buổi họp tan, Tường đi xe máy về đơn vị. Khi qua căn nhà cũ, anh dừng lại. Nhà được khóa ngoài với tấm biển đề to tướng: "Nhà cần bán ngay. Liên hệ với cô Hà, Công ty Vạn Lợi". Tường nhìn ngôi nhà và thấy lòng buồn vô hạn. Anh không thể hiểu nổi tại sao Liên lại vội vã đến vậy. Có lẽ cô ấy đã quyết định sống với Li Cheng thật sự. Bà hàng xóm bán dưa cà, mắm muối bên cạnh thấy Tường vội chạy ra:

- Ối giờ ơi, chú Tường! Con bé Thảo có khỏe không?

- Cảm ơn bà, cháu khỏe ạ. Bà thế nào?

- Nhờ giờ, tôi vẫn đi lại được. Từ hôm bố con chú phải ra đi, hàng xóm ai cũng oán cô ấy. Chú vào nhà chơi.

- Thôi cháu cảm ơn bà. Cháu phải về, còn con bé Thảo.

Bà hàng xóm túm áo Tường:

- Người sơ không làm ly gián người thân! Chuyện nhà chú, lẽ ra tôi không được xen vào, nhưng chú là công an, là người hiểu biết lại có đức, ai cũng quý, tôi xin có lời thế này. Đàn bà... đàn bà chúng tôi nhiều khi nhìn không qua sống mũi, nông cạn lắm. Cô ấy có nhỡ bước, chú hãy rộng lòng... Thế nào rồi cô ấy cũng phải quay về.

Tường cười gượng gạo:

- Bà yên tâm. Cháu hiểu vợ cháu mà. Cháu xin phép bà.

Tường phóng xe đi. Anh bỗng nhớ lại ngày anh và Liên mới quen nhau.

Hồi đó, Tường còn là anh trinh sát hình sự mới chuyển sang làm điều tra và về nhận công tác ở Phòng Cảnh sát Điều tra. Một lần anh được giao cho đi điều tra một vụ án mạng. Đó là một vụ án đơn giản. Do hai gia đình có mâu thuẫn nhau nên ông Hán đã lén đổ thuốc trừ sâu xuống ao cá nhà anh Thực là người anh con ông bác của Liên. Thực cay cú bèn đón đường ông Hán đi làm đêm về và đánh ông. Nhưng không ngờ ông Hán vốn là bộ đội đặc công, rất giỏi võ nên đánh cho Thực bị trọng thương rồi bỏ về. Thực bị thương nặng không được cấp cứu kịp thời đã chết ngay tại nơi đánh nhau là trên một bãi cỏ dưới chân đồi. Vụ ẩu đả diễn ra ban đêm, không có nhân chứng nên

ông Hán cứ chồi bay chồi biến. Qua khám nghiệm, Tường phát hiện ra tại hiện trường có một chiếc cúc áo. Đó là cúc của loại áo đại cán, dành cho sĩ quan quân đội. Bằng một biện pháp nghiệp vụ đơn giản, Tường đã chứng minh được chiếc cúc áo đó là từ áo của ông Hán. Thế là chỉ ba ngày anh phá xong vụ án. Trong những ngày điều tra này, Tường đã quen Liên là sinh viên Đại học Ngoại ngữ, khoa tiếng Trung.

Rồi chả hiểu duyên số thế nào mà ít ngày sau cô đi học về bị mấy thằng mất dạy trêu ghẹo, đúng lúc ấy Tường đi tới, anh đã nện cho cả bốn tên một trận nên thân và thế là trong con mắt của cô, Tường là một người hùng. Liên học xong đại học, Tường xin cho vào làm việc ở Sở Ngoại thương tỉnh. Liên là cô gái có tính nết cương nghị, đã quyết làm cái gì là làm bằng được, đặc biệt là Liên luôn nuôi trong mình tham vọng là phải kiếm ra tiền, thật nhiều tiền. Liên không thể chịu được cuộc sống thiếu thốn. Có lẽ chính vì bố mẹ Liên là cán bộ cao cấp cho nên ngay trong thời bao cấp, gia đình Liên không phải chịu thiếu thốn... Tuy không thích lắm những suy nghĩ về cuộc sống thực dụng của Liên nhưng Tường vẫn yêu cô say đắm. Rồi họ cưới nhau. Bố mẹ Liên cho tiền để Liên mua nhà... Những hình ảnh hiện ra loang loáng. Tường nhớ tới một hôm, vợ anh cầm tờ giấy thông báo của Tổng công ty Vạn Lợi đã chọn cô làm trợ lý Tổng giám đốc.

- Anh xem này, năm chục người thi, em cao điểm nhất đấy.

- Chúc mừng em, nhưng anh thấy em làm giáo viên hay phiên dịch có hơn không?

- Anh hâm lắm. Giáo viên hay phiên dịch, lương được là bao. Bây giờ lương của em, trừ thuế, trừ bảo hiểm còn hơn 800 USD một tháng. Đó là chưa kể được thưởng nếu như kết quả kinh doanh có hiệu quả cao.

Tường kể chuyện vợ làm trợ lý Tổng giám đốc cho Đức, Thành nghe, Đức thủng thảng:

- "*Họa phúc chi sở ần, phúc họa chi sở tại*".
Đừng vội mừng, ông anh, sau đồng lương ấy, không khéo họa sắp đến với nhà anh đấy. Em biết khối trường hợp chồng mất vợ vì vợ đi làm cho nước ngoài.

Đúng là những mâu thuẫn của hai vợ chồng đã phát sinh kể từ khi cô làm cho Tổng giám đốc Cheng. Đầu tiên chỉ là những chuyện lật vật từ cái ăn cái mặc. Tường không vui khi cứ phải thấy vợ thay váy, thay áo liên tục, nay một này, mai một nọ. Những bữa cơm tuy đầy thức ăn nhưng chả mấy khi ngon vì Liên cứ hay chê ỉ chê eo và chỉ khen đồ ăn Tàu. Liên cũng không tỏ ý khó chịu khi thấy Tường cứ đi đêm về hôm và chúi mắt chúi mũi vào các vụ án... Cô mặc kệ, hoàn toàn việc ai người ấy làm. Những hố sâu ngăn cách trong quan hệ của hai người đầu tiên chỉ là những vết rạn nứt. Nhưng rồi cùng với thời gian

và khi cửa cái trong nhà tăng lên đáng kể thì vết nứt đó đã lớn lên và sâu đến mức khó lấp được. Công bằng mà nói, trong nghiệp vụ điều tra, Tường sắc sảo bao nhiêu thì trong quan hệ với phụ nữ, anh vô tâm đôi lúc dẫn đến vô tình. Liên lại là người đa cảm và có nhiều ham muốn, vì vậy sống bên cạnh Tường, cô luôn cảm thấy thiếu thốn. Điều đó, khi Tường nhận ra thì đã quá muộn

*

Cường cho gọi Tâm, Lưu cùng đội trưởng Quân lên phòng. Cường hỏi:

- Mấy hôm nay, anh Tường giao cho các cậu việc gì?

Lưu vừa định nói thì Tâm đá nhẹ vào chân anh. Lưu hiểu ý, đưa mắt nhìn Tâm. Cường khó chịu khi thấy hai người có thái độ khác lạ.

- Các cậu làm trò gì thế? Có điều gì giấu tôi ư?

- Báo cáo anh, làm sao giấu được anh điều gì? Chẳng qua bọn em đã có quy ước: em là người phát ngôn. Mấy ngày qua, chúng em cùng bên điều tra quần thẳng Long "xéch".

- Và kết quả là nó không khai?

- Nó nhận là giết Thắng "trố" nhưng vì sao giết, ai là đồng phạm... nó dứt khoát không nói.

- Tôi có biết là hấn im lặng. Thế Tiên "chỉ" có động tĩnh gì không?

- Không ạ. Tiên vẫn bình tĩnh.

- Các cậu có bố trí cơ sở giám sát di biến động của hắc không?

- Bên điều tra họ làm. Chắc chắn là có rồi.

- Ngày mai, tôi định làm văn bản gửi Ban giám đốc và nói rõ quan điểm, cảnh sát hình sự không tán thành phương pháp điều tra của Tường, vì vậy chúng tôi sẽ rút quân về. Hình sự cũng sẽ mở chuyên án riêng...

Tâm, Quân và Lưu nhìn nhau ngơ ngác, lúc sau Quân nói:

- Anh Cường ạ, từ xưa, quân ta và bên điều tra vẫn đoàn kết, có tiếng là biết giúp đỡ nhau... Chuyên án này, nếu chỉ truy tìm thủ phạm giết Oanh "sói" thì đơn giản, đằng này Ban giám đốc muốn tìm cho ra hệ thống xã hội đen vì vậy mới...

- Cậu không phải giảng giải. Thế hình sự không biết đánh xã hội đen à?

- Theo tôi, việc điều quân là do Ban giám đốc. Tốt nhất là anh nên hỏi ý kiến của Giám đốc trước khi gửi văn bản - Quân khuyên Cường.

- Cậu dạo này chín chắn ra nhiều đấy. Được, tôi sẽ gọi điện cho Giám đốc, chúng ta nghe luôn.

Cường nói xong, bấm nút Speaker của điện thoại để bàn rồi gọi máy của Giám đốc Công an tỉnh:

- A lô, tôi Trần Phúc nghe đây.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi là Cường, PC14 có việc muốn hỏi ý kiến thủ trưởng.

- Đồng chí cứ nói đi?

- Báo cáo thủ trưởng, về vụ án đang giao cho Tường điều tra, chúng tôi thấy, nếu cứ đà này, không biết đến bao giờ mới xong. Vì vậy, chúng tôi đề nghị thủ trưởng cho rút số anh em hình sự tăng cường về. Chúng tôi muốn được tham gia truy tìm thủ phạm theo cách của hình sự.

- Đồng chí không nói đùa đấy chứ! Đây là chuyên án rất quan trọng, lãnh đạo Bộ và lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát rất quan tâm. Vài ngày nữa sẽ có ý kiến chỉ đạo của Cục Cảnh sát Hình sự, Cục Cảnh sát điều tra. Trên sẽ tăng cường cho ta thêm quân. Tường là người làm án mờ đã nhiều năm và rất có kinh nghiệm điều tra trọng án. Lẽ ra đồng chí phải tìm cách giúp thêm Tường. Hướng điều tra của Tường là đúng.

Giọng nói của Giám đốc rõ ràng là lộ vẻ khó chịu. Cường biết điều đó nhưng vẫn cố vớt vát:

- Dạ, báo cáo anh, chúng tôi cũng chỉ sốt ruột...

- "Sốt" cái gì? Đồng chí hãy lo tập trung quân, tấn công, quét cho hết bọn trộm trên xe khách. Tỉnh mở xe buýt, nhưng trộm cắp nhiều quá, dân không dám đi xe nữa... Rồi ở hai khu du lịch, mấy người nước ngoài bị mất trộm máy ảnh.

- Báo cáo rõ!

Giám đốc Công an tỉnh cúp máy. Cường tiu nghỉu, lắc đầu:

- Đúng là Giám đốc vẫn tin cậu Tường lắm. Thôi, các cậu cứ tiếp tục công việc như cũ. Vụ này mà tìm ra, tôi cứ đi đầu xuống đất.

Cường nói xong, mệt mỏi ngã người ra ghế. Thấy vậy, mấy anh em nháy nhau chuồn ngay. Họ vừa ra khỏi phòng thì thấy Thành vấy tay. Tâm chưa kịp hỏi, Thành nói ngay:

- Anh Tường nói Lưu đi ngay Phú Thọ với tôi, còn Tâm về cùng anh Tường vào trại giam. Phải tìm mọi cách ngăn không để thằng Long tự sát.

- Đi Phú Thọ làm gì?

- Cậu nhớ cái hôm Oanh bị bắn chết, có cô gái phục vụ ở quán bar chứ gì? Hôm đó, cô ta nói là không thấy gì, không biết gì... nhưng qua cách nói thì có lẽ cô ta giấu điều gì đó. Vừa rồi, đi tìm lại để hỏi thì mới biết cô ta đã về quê từ lâu rồi. Có điều lạ là cô ta về quê, mua ngay một xe Dream II, đưa tiền cho bố mẹ sửa nhà, sắm thêm một tivi...

- Thì có gì lạ? - Lưu nói - Có khi nó buôn bán bằng "vốn tự có", gái bán hoa, kiêm gái gọi, thiếu gì?

- Không, cô này là con nhà lành. Tôi xác minh kỹ rồi. Rất có khả năng bọn sát thủ vừa đe dọa bắt cô gái phải im lặng, vừa cho tiền...

*

Cường về đến nhà thì có chuông điện thoại. Từ đầu dây bên kia, có giọng nói rất oai vệ:

- Ông Cường đây à?

- A lô! Tôi, Cường nghe đây?

- Số tiền mà anh cần, tôi đã chuyển vào tài khoản. Tôi cho chuyển dư ra ba chục ngàn.

- Trời, sao nhiều vậy?

- Anh ngốc lắm, con anh có thể gửi tiền về cho gia đình, và anh có thể khoe với mọi người là con anh rất ngoan, ngày đi học, thứ bảy chủ nhật đi làm thêm, tiết kiệm gửi về cho cha mẹ.

- Cám ơn anh. Còn về yêu cầu của anh, tôi không làm được.

- Tôi biết. Tôi phải nói điều này với anh, thằng Tiên đã được bọn mafia Đài Loan giúp đỡ. Nếu nó cứ chuyển hàng về đều đặn như thế này, chắc tôi sập tiệm quá. Phải ngăn chặn thằng này lại. Mà muốn ngăn chặn nó thì... thì không thể để thằng Tường tiếp tục. Tôi hiểu hoàn cảnh của anh. Thôi, hãy để chúng tôi lo.

- Anh nói đùa đấy à?

- Tôi đâu dám đùa. Tôi chỉ muốn mọi sự phải đi đúng hướng đã định mà thôi. Chào!

Cường đặt máy. Có tiếng vo vo nhẹ nhẹ ở đâu đó. Cường nhìn lên trần nhà, một con tò vò bị sa mạng nhện đang cuống quít vùng vẫy. Con nhện cái chửa kênh vẫn đứng ngoài và theo dõi con tò vò với vẻ dửng dưng.

Nhìn cảnh ấy, bất giác Cường thở dài.

*

Tiên vốn đã đón Dương Mạnh Tứ, Phó kiến trúc sư trưởng thành phố và Lê Văn Chi, Phó chủ

tịch tỉnh tại nhà hàng Cánh Buồm Nhỏ. Nếu như Phó chủ tịch tỉnh là người nom bề vế và rất khệnh khạng thì Phó kiến trúc sư trưởng lại rất giản dị và nói năng đầy vẻ khúm núm, nịnh bợ.

Chờ cho những cô phục vụ rót rượu xong, Tiên trình trọng nâng ly:

- Thưa anh Năm Chi, Phó chủ tịch, và anh Tứ. Cũng biết các anh rất bận, nhưng hôm nay, thứ bảy, muốn được mời hai anh ngồi nhậu lai rai tý chút. Vả lại, cũng lâu lắm rồi anh em mình không gặp nhau. Nào, xin chúc sức khỏe... chúc chúng ta... bách niên... dai sức!

Lê Văn Chi, Phó chủ tịch tỉnh nói nửa đùa nửa thật:

- Hôm nay tôi cũng nổi máu liều, đi nhậu với chú Tiên để coi đã già thêm mấy tuổi. Chú bây giờ là người được để ý nhiều đấy.

- Em đã biết mà anh Năm. Người ta coi em là trùm xã hội đen, thậm chí còn nghi cho em liên quan đến vụ giết con Oanh. Thôi, đó là chuyện khác. Nếu em có tội, xin các anh cứ lệnh cho tòa án xét xử thật nghiêm. Rủi có bị án tử hình, thì nể tình quen biết, xin các anh bảo tòa làm thế nào bắn càng nhanh càng tốt. Em rất sợ cảnh trong buồng giam tử hình... ngày ngủ đêm thức, và khi thi hành án, đừng có nhét quả chanh vào miệng... Em xin thề là không kêu nửa lời

- Thấy thần sắc của chú thế này, tôi tin là chú có thể có... lỗi nhưng tội thì chắc không?

- Không phải lỗi... mà có tội thật đó anh Năm.

- Sao, tội gì?

- Anh bảo bây giờ sờ đến các doanh nghiệp thì thằng nào chả có tội. Loại như em nếu khai ra, chắc chắn mắc cái tội trốn thuế, tiêu thụ hàng lậu, đầu tư chui hay sử dụng lao động nhưng không đóng bảo hiểm, không ký kết đảng hoàng... Còn nếu tính tội trước thì em cũng có dưng vài sòng bạc. Nhưng đó là chuyện quá khứ.

- Tôi biết, tôi biết. Vì thế hôm nay tôi mới nhận đến đây với chú.

Mọi người vui vẻ ăn uống. Được vài tuần rượu, Tiên lấy ra hai phong bì dày cộp đưa cho Năm Chi và Tứ:

- Sắp đến Tết Tây, có tý chút gửi các anh để mua quà cho các cháu.

- Chà chà, sao phong bì dày thế này? - Phó chủ tịch tỉnh nâng phong bì tiền - Rất cảm ơn chú. Chú làm ăn phát tài, cho anh chị chút lộc, anh xin.

Bỗng Phó chủ tịch hỏi kiến trúc sư Tứ:

- Tuần tới, tôi phải đi Hà Nội họp về công tác xây dựng cơ bản. Anh chuẩn bị gấp mấy dự án nhà ở cho người nghèo và khu dân cư mới ở Đầm Quan, chủ nhật này tôi duyệt.

- Dạ, thưa anh, thứ bảy sẽ hoàn chỉnh mô hình. Dạ, chủ nhật mời lãnh đạo tỉnh, các sở, ban ngành duyệt.

- Thôi, ít người càng tốt. Lắm thầy nhiều ma, lắm cha khó lấy chồng...

Chủ tịch tỉnh giao việc này cho tôi chịu trách nhiệm toàn bộ. Sai là tôi chịu tội. Thế cũng phải, các anh ấy có mấy ai hiểu về xây dựng. Có đến xem, nghe xong cũng là phán phải thế này, phải thế nọ... Cứ "phải" thì ai nói chẳng được. Lần trước, anh Bách, Chủ tịch ký quyết định duyệt phương án khả thi Nhà máy nước Xuân Đông. Đến khi xây xong, nước thì toàn sắt, lại có cả thạch tín, măng-gan, bây giờ phải làm lại toàn bộ công nghệ lọc, tốn thêm mấy chục tỉ. Quy trách nhiệm, Chủ tịch ký thì phải chịu. Tý nữa Chính phủ kỷ luật... Nay ông ấy khiếp rồi, các vấn đề dính đến xây dựng cơ bản, toàn giao cho tôi.

Tiên khê khàng:

- Thưa anh Năm, nhân anh Năm nhắc đến khu dân cư Đầm Quan, em có câu chuyện đang muốn trình bày. Chẳng là em có lô đất ở khu đó. Mua lâu lắm rồi, vẫn để đó cho dân thả rau muống. Nhưng theo quy hoạch mới, con đường chạy quanh hồ lớn quá, xén mất của em mười lăm mét chiều sâu. Coi như hết sạch.

Kiến trúc sư Tứ vội vã tiếp ngay:

- Thưa anh, đúng là con đường vành đai mở rộng hơn 30 mét theo quan điểm của Chủ tịch tỉnh. Đường phải rộng, ô tô đi được 6 làn xe... quy hoạch phải mang tính lâu dài. Đảm bảo hai mươi, ba mươi năm nữa không lạc hậu.

Phó chủ tịch tỉnh phẩy tay:

- Ông ấy hiểu gì về xây dựng cơ bản. Đã là khu công viên, khu dân cư, mở đường rộng làm gì?

Chỉ tổ cho bọn choai choai đua xe đánh võng. Các cậu tính kỹ đi, không nên mở rộng quá. Đường ven hồ, chỉ nên mở vừa phải... Thôi được, việc ấy, phía chuyên môn các cậu xem xét.

Tiên nháy mắt với Phó kiến trúc sư trưởng. Ông ta gật gù hiểu ý. Tan cuộc ăn, Tiên bảo Tứ:

- Anh Tứ về trước, tôi đưa anh Năm đến thăm mấy anh ở Bộ Thương mại mới từ Hà Nội xuống. Thôi anh Năm cho lái xe về đi. Em sẽ tự tay lái xe đưa anh Năm đi.

Phó chủ tịch có vẻ hơi say:

- Cũng được, nhưng tớ sợ uống rượu thế này, đến thăm họ có tiện không?

- Sao đâu anh Năm? Như thế này càng thân tình.

Trên ô tô, Phó chủ tịch hỏi Tiên:

- Chú đưa anh đi thăm khách thật à?

- Nói thế cho anh Tứ khỏi thắc mắc mà anh. Em muốn đưa anh Năm đến chỗ thư giãn cho đỡ mệt.

- Có an toàn không?

- Của riêng em mà anh, đâu có phải quán xá gì? Em dặn từ chiều. Tối nay, có mấy con bé trường nghệ thuật đến múa... Em bảo chúng nó nhảy Lambada, anh Năm coi mê hồn. À, còn chuyện Đầm Quan, nếu con đường nhỏ lại, em kêu đệ tử xén lại cho anh vài trăm mét, tất nhiên là sẽ không có tên anh. Anh xem có đứa em họ, cháu họ nào xa xa nhưng tin cậy được, giao cho đứng tên. Làm gì cũng

phải biết giữ gìn anh ạ. Hình như theo quy định mới của thủ trưởng thì sang năm anh phải nghỉ à?

- Ồ, cuối sang năm là nghỉ. Kể ra mình còn dư sức làm vài năm nữa. Mà thời buổi này, già hay trẻ phải xem công việc họ làm và tư duy của họ. Lắm tay tuổi chưa đến ngũ tuần nhưng đầu óc cũ như trái đất. Làm lãnh đạo đâu có phải đi gánh đất... Thằng trẻ khỏe hơn thằng già.

- Anh nói chí phải. Nhưng dù sao thì cũng phải chuẩn bị cho lúc về hưu. Anh nên kiếm lô đất ngoài xa, có vườn cây, ao cá... ở thành phố lớn không khí chả có mà thở.

- Đất tớ có rồi. Hơn một ngàn mét, nhưng nhà chưa xây được vì thiếu tiền.

- Thiếu tiền ư? Chuyện nhỏ mà anh Năm.

Xe đi ra ngoại thành, rồi rẽ vào một biệt thự nhỏ ẩn trong khu vườn rộng cây cối um tùm. Trong một căn phòng nhỏ, có giàn máy karaoke rất hiện đại. Trên chiếc bàn nhỏ đã bày sẵn ít hoa quả và một chai rượu...

Năm Chi vốn quen được các đệ tử là cán bộ dưới quyền đưa đi ăn chơi nên vào cuộc rất nhanh. Hai cô gái thì cũng quá quen với "nghề" nên chả mấy chốc đã khiến cho Năm Chi và Tiên "chỉ" hết chịu nổi.

Thấy Phó chủ tịch Năm Chi lim dim mắt, Tiên bảo một cô:

- Em đưa sắp anh lên phòng, để anh nghỉ vài phút. Hôm nay vui, sắp uống hơi quá.

Năm Chi vịn vai cô gái lão đảo đi ra. Chờ họ đi xong, cô gái còn lại xà vào Tiên:

- Sao lâu nay không gọi em. Hay là có con nào hớp hồn rồi.

*

Trong lúc Tiên đang hú hí với gái thì ở trên Phú Thọ, Lưu và Thành đã tìm ra cô gái phục vụ quán bar Hải Xuân. Cô ta tên là Thuận đang bán ở một quán giải khát nhỏ trong thị xã Phú Thọ cũ. Hai anh em đến quán trong vai những người lái xe tải đường dài.

Lưu và Thành vào quán, gọi cà phê uống. Lưu cố tình gọi tên cô ta để thử phản ứng xem sao:

- Thuận ơi, cho anh hai ly cà phê đen và gói ba số nhé.

Thuận mang cà phê ra rồi hỏi:

- Sao anh biết tên em?

- Là gì? Ngày trước em làm ở bar Hải Xuân, bọn anh tối nào mà không có mặt ở đó.

- Thế ư? Sao em không nhớ nhỉ?

- Làm sao nhớ nổi. Vả lại, em là hoa hậu của bar Hải Xuân, dân cửu vạn bọn anh... chà, ai để ý. Đang ở đấy khá, sao em về quê.

- Em chán thành phố rồi. Về quê dễ sống hơn, mấy lại ở đấy phức tạp lắm.

Lúc này quán đã hết khách, Thành nói lấp lửng:

- Chán gì? Chắc là thấy mụ Oanh chết, sợ quá phải không?

- Cũng một phần như vậy.

- Mụ Oanh chết là đáng đời. Nghe nói ngày trước, mụ đã sai bọn đệ tử giết mấy người rồi, có vụ chúng chặt người ta ra làm ba khúc, nhét bao tải, vứt xuống sông Cấm.

- Khiếp, dã man quá.

- Ác giả ác báo, thế cho nên mới bị một thằng oắt con rủ đến uống cà phê rồi bắn chết.

Nghe vậy, Thuận buột miệng:

- Oắt đâu mà? - Nói đến đây, Thuận biết mình lỡ lời, cô nói lấp - Oắt con làm sao cầm nổi súng, chắc phải bọn già có kinh nghiệm.

Tuy nhiên, câu nói lỗ của Thuận đã không qua nổi hai trình sát. Thành thăm dò:

- Phải công nhận công an giỏi. Án tù mù như vậy mà hôm qua họ vô được hết. Lúc nãy nghe đài thông báo, mình nghe hình như có một thằng gọi là Tuấn, một thằng gọi là Hải. Chúng nhận là đi giết thuê.

- Thế hả anh? - Thuận nói như reo lên - Đáng đời bọn nó. Hai thằng ấy, có một tên bé loắt choắt, tóc hung có nét mặt dữ lắm.

- Thằng nào giết người mà chả dữ.

- Mụ Oanh hôm đó cãi nhau với ai đó, nói chuyện điện thoại, toàn nói đến tiền... Lúc ấy em nghe loáng thoáng. Chỉ hơn chục phút sau thì bị bắn.

Rồi lại nhận ra mình nhớ miệng, cô ta lại nói
láp:

- May là lúc chúng bắn nhau, em trong toalet,
nếu ở ngoài, không khéo chúng giết ngay rồi.

Thành và Lưu uống xong cà phê, họ chào
Thuận rồi ra xe tải đi, Thuận nhìn theo, cười yên
tâm.

Thuận vừa quay vào thì có chuông điện thoại.
Từ đầu dây đằng kia, có tiếng nói:

- Hai thằng nào mà mày tiếp chuyện nó lâu
thế?

Thuận giật mình hoảng sợ, cô nhìn quanh
quất rồi lúng búng:

- Lái... lái xe tải. Nó đi rồi.

- Lái xe quen à?

- Không, tán tỉnh lăng nhăng.

- Nhớ đấy nhé, tao ở cách nhà mày không xa
đâu. Muốn sống mà làm ăn thì hãy biết giữ mồm.

Thuận đặt máy, cô chạy ra ngoài ngó ngược
ngó xuôi. Phố xá vắng lặng. Thuận vào nhà, ngồi
thờ ra. Lát sau, cô gọi điện về nhà, kêu đau bụng
không đi xe được và bảo anh trai ra đón.

*

Sáng hôm sau, Thuận được mời ra Công an
phường. Đồng chí Phó Công an phường động
viên:

- Hôm nay, chúng tôi mời cô ra đây để muốn
nghe cô kể lại những gì đã xảy ra lúc bọn lưu manh

giết cô Oanh. Cô cứ nói thật, chúng tôi sẽ ghi lại và cô yên tâm. Chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ cô an toàn. Cũng nói để cô biết, những kẻ nào đe dọa cô, kể cả những tên gọi điện thoại... cũng sẽ bị xử lý.

Thuận tái mặt, tay cầm ly nước mà run run:

- Em có biết gì đâu? Hôm ấy, cảnh sát điều tra hỏi em, mấy hôm sau họ bắt em làm bản tường trình. Em nói hết rồi.

- Không, cô vẫn giấu, đến hôm qua, cô đã nói thật - Từ buồng trong, Thành và Lưu bước ra. Nhìn hai người mặc quần áo cảnh sát, Thuận bàng hoàng. Thành nói tiếp:

- Hôm nay cô phải nói hết, nếu như không muốn mình trở thành kẻ tòng phạm với chúng. Cô biết chúng, đã chứng kiến toàn bộ sự việc, nếu cô cố tình che giấu, cô sẽ phạm tội không tố giác tội phạm.

Thuận ngơ ngác nhìn Thành, bỗng cô ta rú lên:

- Chúng giết em mất.

Vừa lúc đó, hai cảnh sát dẫn vào một gã thanh niên, tay bị khóa số 8. Thuận nhận ra đó chính là thằng Lục thợ sửa xe máy ở cách quán cà phê của mình không đầy năm chục mét.

- Nào, Lục "máy", anh đã bao nhiêu lần gọi điện đe dọa cô Thuận.

*

Ban chuyên án họp, lần này có sự tham gia của lãnh đạo Cục Cảnh sát Hình sự và Phó giám

độc Hoàng Văn Trung. Mở đầu cuộc họp, Trung nói:

- Hôm nay, chúng ta họp để đánh giá kết quả quá trình điều tra vụ án giết Oanh "sói" cũng như một số hoạt động của các băng nhóm tội phạm có tổ chức hoạt động theo kiểu xã hội đen. Tham dự họp có đồng chí Hoạt, đại diện Cục Cảnh sát Hình sự và đồng chí Trình, chuyên viên cấp cao của Tổng cục Cảnh sát về đấu tranh chống tội phạm có tổ chức. Trước khi đồng chí Tường báo cáo, tôi xin truyền đạt ý kiến của đồng chí Giám đốc. Ý kiến ngắn thôi: Giám đốc Công an tỉnh rất không hài lòng về việc điều tra vụ án bởi tốc độ quá chậm và ý chí tiến công tội phạm của các đồng chí trong Ban chuyên án quá nhu nhược, thụ động. Trong việc này, trách nhiệm chính thuộc về đồng chí Tường, Phó trưởng ban thường trực Chuyên án. Đồng chí Đắc là Trưởng ban, do phải đi công tác xa, lại nằm viện một thời gian, Ban Giám đốc sẽ xem xét trách nhiệm sau.

*

Buổi sáng, như thường lệ, Tiên ngồi ăn sáng, uống cà phê trong khuôn viên biệt thự của mình. Người phục vụ mang báo đến.

- Thưa ông, hôm nay có bài báo này, ông nên coi kỹ.

Tiên mở tờ báo và chăm chú đọc bài "Vì sao cho đến nay vụ án giết Oanh "sói" vẫn không tìm ra thủ phạm".

Tiên chưa đọc xong thì có chuông điện thoại di động, Tiên nhìn số máy và biết đó là máy của Lê Văn Chi, Phó chủ tịch tỉnh:

- Dạ thưa anh, em Tiên đây ạ!

- Tôi đã ký duyệt dự án Khu dân cư mới Đầm Quan rồi. Theo ý cậu đấy.

- Dạ, em xin cảm ơn anh. Chiều nay, em xin đến nhà gặp anh ít phút.

- Thôi, đừng đến! Thứ bảy này, tôi đi nghỉ ở Hạ Long, ta gặp nhau dưới đó.

- Dạ em sẽ xuống. Anh có cần chuẩn bị gì không?

- Cậu bố trí đi, nhưng cẩn thận, tôi bị người đi kèm đấy.

- Em hiểu, anh yên tâm.

Tiên buông máy, ngả người khoan khoái. Bỗng hần nhìn chòng chọc vào bài báo rồi vội vã gọi điện thoại lại cho Năm Chi:

- Thưa anh, em Tiên đây. Sáng nay anh đọc báo *Pháp luật* của tỉnh chưa?

- Tôi đang đọc bài nói về vụ con Oanh và liên quan đến anh.

- Thưa anh, em thế có bóng đèn, em không thù gì con Oanh.

- Tôi cũng đã có ý kiến với Công an tỉnh rồi. Án từ thì cứ lằng lằng mà điều tra, có đủ chứng cứ phạm pháp, dù là ai cũng xử lý. Nhưng trong lúc trắng đen chưa rõ thì đừng có làm loạn lên, phải giữ danh dự cho người ta.

- Em rất biết ơn anh. Nhưng theo anh... nếu như bài báo viết thế này, liệu bên Công an tỉnh có phải thay người điều tra không?

- Chắc chắn là phải thay. Mới có đơn kiện cậu Tường về tội bỏ lọt tội phạm trong vụ trọng án ở Nhà máy Cơ điện năm trước, rồi lại có hàng xóm tố cáo chuyện cậu ta hành hạ, đánh đập vợ... Mà thôi, cậu cứ lo thân đi. Dù ai điều tra, thế nào họ cũng sờ đến cậu đấy.

Tiên ngồi thừ ra một lúc lâu rồi cho gọi họp các thành viên trong công ty. Đó là các phó giám đốc, chủ nhà hàng, vũ trường, nhà kho. Chờ mọi người ngồi yên vị, Tiên thông báo:

- Sắp tới, có đợt kiểm tra hành chính và kiểm toán. Tôi yêu cầu ngay ngày hôm nay, các anh tập trung kiểm tra lại toàn bộ sổ sách kế toán. Tất cả những gì bất lợi đem hủy hết.

Nói xong, Tiên "chỉ" cho mọi người về, riêng Hòa thì hẩn bảo ở lại. Tiên hỏi Hòa:

- Tao nghe chỗ nhà hàng gì đó mới khai trương nhưng lại cậy thế con nhà ai phải không?

- Vâng, nó cậy là cháu vợ ông Thiều, Phó chánh tòa hình sự huyện Vân Sơn. Nó chửi cả chúng con.

- Ghê nhỉ, thôi, cứ gửi cho nó ít quà viếng.

- Vâng, con hiểu.

*

Nhà hàng có cái tên rất Pháp là "*Délicieux*" (Ngon tuyệt) mới khai trương được ít ngày

nhưng khách đến rất đông. Một buổi chiều tối, vào đúng lúc khách đông, bỗng có chiếc taxi tải phóng đến. Từ thùng xe, nhảy xuống ba thanh niên, chúng nhanh nhẹn khuân xuống ba vòng hoa tang đề "*Kính viếng Délicieux*" và một cỗ quan tài sơn đỏ, chúng để ngay cửa ra vào... Dưới mỗi vòng hoa lại có một vật tròn nom hết quả lựu đạn, vì vậy nhân viên bảo vệ nhà hàng sợ xanh mặt.

- Có lựu đạn!

- Bọn khủng bố!

Ai đó hét lên. Thế là mọi người trong nhà ù té xô nhau chạy.

Chủ nhà hàng là một ông già ốm yếu mặt cắt không còn hột máu. Phải mất một lúc lâu ông mới lúng búng:

- Gọi... gọi cảnh sát 113!

Một nhân viên vừa quay máy điện thoại thì ông bỗng như người ngủ mê sức tỉnh. Ông vội vàng vỗ vào bàn phím:

- Không... không được. Cho thuê xe đồ ngay mấy thứ đó ra sông.

*

Sáng hôm sau, Tiên đang ngồi đọc báo ngoài vườn thì có người vào báo:

- Thưa ông, có ông chủ nhà hàng *Délicieux* đến xin gặp.

- Mời ông ấy vào.

Ông chủ nhà hàng *Délicieux* mặc bộ đồ vét màu đen rất sang trọng vào và lễ phép chào.

Tiên đơn dả:

- Chào ông Túy. Lâu quá không gặp ông. Nghe nói ông mới đi Pháp về.

- Chào ông Tiên. Vâng tôi sang ở với các cháu hơn một năm.... Hôm nay đến xin thưa chuyện với ông, mong ông giúp đỡ.

- Có việc gì, ông cứ nói.

- Chả là thế này, các con tôi giao cho ít tiền về nước kinh doanh, kiếm tí nuôi mấy đứa trong nhà. Mới mở được hơn tuần, cũng khá ông ạ. Nhưng chiều hôm qua... không biết bọn nào chở hoa tang và quan tài đến đặt ở cửa... Tôi sợ quá. Nghe nói mấy hôm trước có người đến đặt vấn đề xin góp cổ phần và họ sẽ lo cho không đứa nào dám quậy. Thằng cháu tôi lại không đồng ý vì cứ nghĩ rằng ở thành phố mình, trật tự tốt lắm. Chúng nó làm thế này, tôi hiểu rồi. Ông cố giúp.

- Giúp gì hả ông?

- Ông bảo bọn chúng... à quên, ông... ông...?

Tiên nghiêm mặt:

- Lẽ ra tôi tống cổ ông ra ngay vì kiểu nói lấp lửng của ông. Có phải ông nghĩ tôi là loại lưu manh, chuyên đi đâm thuê chém mướn phải không?

- Ấy ấy, không, tôi nhớ mồm, đâu dám nghĩ thế. Ý tôi là, ông quen nhiều các ông lớn ở thành phố và công an. Nhờ ông nói với công an, trị giúp

tôi dám đó. Còn nếu chúng đến, tôi phải cho chúng một cổ phần thôi.

- Một cổ phần là bao nhiêu?

- Dạ, hơn trăm triệu. Nhưng... nhưng chúng chỉ muốn góp mười triệu mà lại được hưởng lãi như người đóng đủ!

- Chuyện đó tùy ông. Theo tôi, tốt nhất là ông làm đơn trình báo với công an phường và phòng cảnh sát hình sự. Ông cứ gửi đơn đi rồi tôi gọi điện nhờ anh bạn ở cảnh sát hình sự... Họ sẽ tìm thủ phạm và trừng trị chúng.

- Chớ! Xin đừng!

- Sao?

- Trị thằng anh thì có thằng em. Biết bao giờ mới hết.

- Vậy thì làm sao? Tôi chả hiểu ông muốn cái gì? - Tiên nghiêm giọng.

- Dạ, xin ông nói với công an là... là bảo chúng nó thôi ạ.

Tiên cười:

- Thế thì chết, ông ạ. Như vậy là tiếp tay cho tội phạm, là bảo kê rồi. Ông cứ phải làm đơn, báo cáo với chính quyền, họ sẽ có biện pháp trừng trị bọn chúng. Còn về kế lâu dài, theo tôi ông nên thuê vệ sĩ Công ty Long Sơn...

- Chết, nhà hàng mà gác như nhà... nhà tù thì ai dám đến!

- Thôi được rồi, tôi hiểu. Tôi cố gắng đề nghị với công an. Chỉ có điều là ông đừng cứng rắn quá.

Răng cứng quá dễ gãy, lưỡi mềm thì lại còn... Hình như Đức Khổng Tử dạy như vậy ông ạ.

- Vâng, vâng, tôi hiểu! Xin cảm ơn ông. Tôi sẽ lại thưa chuyện với ông sau.

Ra ngoài xe, ông chủ nhà hàng *Délicieux* nói với bà vợ ngồi trong xe:

- Thằng khốn nạn, còn giả ngây giả ngô.

- Thôi, mỗi tháng thí cho chúng chục triệu đồng ông ạ.

- Nhưng mà ức lăm.

*

Tường được Ban giám đốc gọi lên thông báo quyết định anh thôi làm Phó trưởng ban thường trực Chuyên án. Dự họp có chỉ huy Phòng Cảnh sát Điều tra và Cảnh sát Hình sự, Phòng Tổ chức - Cán bộ. Phó giám đốc Hoàng Văn Trung phát biểu:

- Qua theo dõi tiến độ điều tra vụ án giết Lê Thị Oanh, Ban giám đốc đã thấy tình hình tiến triển quá chậm. Lãnh đạo Tỉnh ủy và Ủy ban nhân dân tỉnh cũng bày tỏ sự lo lắng trước sự lộng hành của các băng nhóm xã hội đen... Khi giao nhiệm vụ cho đồng chí Tường là Phó trưởng ban Chuyên án, Ban giám đốc căn cứ vào kết quả của một số vụ án trước đây đồng chí đã điều tra và rất tin tưởng vào phẩm chất đạo đức cũng như trình độ nghiệp vụ của đồng chí Tường. Tuy nhiên, diễn biến quá trình điều tra cho thấy đồng chí Tường đã thiếu

tinh thần chủ động tiến công tội phạm, quá nặng về sử dụng các phương pháp nghiệp vụ, coi trọng khâu trình sát mà quên mất phải biết dựa vào quần chúng, phát động phong trào tố giác tội phạm... Chúng tôi cũng thông cảm với những khó khăn về gia đình của đồng chí Tường... Ban giám đốc quyết định cử đồng chí Vũ Văn Đắc, Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra làm Trưởng ban Chuyên án; đồng chí Lê Quang Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự làm Phó trưởng ban Thường trực. Tôi chịu trách nhiệm trước Ban giám đốc để chỉ đạo công tác điều tra.

*

Vi Kiến Đức lại từ Đài Loan sang gặp Tiên. Khác với mọi lần, Vi Kiến Đức tỏ ra tự tin, vui vẻ, lần này trên gương mặt của ông ta nặng trĩu lo âu.

- Lẽ ra tôi chỉ cần gọi điện cho anh là đủ, nhưng tôi phải sang đây, cũng là vì tình bạn giữa hai chúng ta - Vi Kiến Đức nói - Trước hết, tôi rất lấy làm buồn khi phải thông báo cho ông biết số hàng dự định cấp cho ông vào tháng tới sẽ bị ngừng.

- Sao? - Tiên nhồm người lên khỏi ghế - Tôi làm ăn không sòng phẳng ư?

- Không, tôi chưa thấy ai làm ăn biết giữ chữ tín như ông. Tôi không thể cấp hàng cho ông bởi vì... bởi vì có những người không muốn thế. Thành

thực mà nói tôi không muốn có viên cảnh một bữa nào đó, có một tên bịt mặt lại gi súng vào đầu tôi... Tôi đang chăm lo ba đứa cháu nội. Phải xa chúng, tôi buồn lắm.

- Tôi đã ký hợp đồng bán lô hàng dự tính nhập của ông cho ba công ty rồi. Họ đã đặt cọc...

- Tôi biết... Nhưng nếu ông xin hủy hợp đồng, ông chỉ bị thiệt hại vài trăm triệu. Số tiền đó là quá nhỏ so với cơ nghiệp của ông. Tôi sẽ bù cho ông. Thôi, tôi chỉ có thể nói như vậy vì sợ rằng cuộc nói chuyện giữa tôi và ông cũng không được an toàn. Tôi mong ông dừng vì thế mà mai không tiễn tôi ra sân bay.

Lặng đi một lát rồi Đức nói với vẻ khó nhọc:

- Giết Oanh là một người rất có thế lực... và người đó lại không muốn anh chiếm phần bánh của người ta. Anh hãy cẩn thận với cảnh sát Cường.

- Ai muốn hại tôi? Ông làm ơn cho tôi biết - Tiên năn nỉ.

- Tôi sẽ cho ông biết cụ thể về con người đó, sau khi tôi trở về Đài Loan. Sở dĩ tôi phải nói vậy là vì tôi chưa có đủ chứng cứ về hắn. Nhưng tôi tin rằng, mười ngày nữa thì mọi việc sẽ rõ.

*

Trong phòng làm việc của Lê Quang Cường, anh đã cho kẻ một sơ đồ lớn về hệ thống các nhà

hàng, vũ trường, sòng bạc của Tiên "chỉ". Trên sơ đồ ấy thì Tiên "chỉ" là chủ nhân của một hệ thống kinh doanh của 8 cơ sở và hơn một chục sòng bạc. Những tên tay chân đầu sỏ của Tiên "chỉ" có hơn ba chục, trong đó, đứng đầu là Hòa "đen" và các phó giám đốc. Vợ Tiên cũng nằm trong danh sách đó. Cường cho hợp chỉ huy các đội cảnh sát đặc nhiệm và đội chống tội phạm có tổ chức. Anh tuyên bố:

- Việc Phòng Cảnh sát Hình sự của chúng ta được cấp trên giao cho là mũi nhọn chủ công trong việc đấu tranh với các nhóm tội phạm có tổ chức, chúng tôi cấp trên đã tin cậy và đặt lòng tin vào cán bộ chiến sĩ của đơn vị. Tôi phải nói trước với các đồng chí, đây là chuyên án đặc biệt khó khăn, nguy hiểm vì chúng ta sắp phải đối mặt với những tên tội phạm nham hiểm, xảo quyệt và tàn bạo nhất. Để giữ bí mật, tôi yêu cầu tất cả các đồng chí, ai làm việc đó, và phải chịu sự phân công trực tiếp của tôi. Và cũng nói để các đồng chí biết, phải rất cẩn thận khi dùng điện thoại di động. Hiện nay có dấu hiệu bọn tội phạm nghe, trộm được sóng điện thoại di động. Chúng ta quyết đập tan các băng nhóm tội phạm, phá bằng hết, bắt bằng hết, và tôi nói trước, trong quá trình trình sát điều tra, nếu phát hiện ra anh nào có quan hệ với bọn tội phạm, chỉ huy phòng sẽ báo cáo Ban giám đốc và xử lý nghiêm khắc.

Đội trưởng Quân xin phát biểu:

- Thừa đồng chí Trưởng phòng, tôi nhất trí với kế hoạch chỉ huy phòng về đánh bọn tội phạm có tổ chức và song song với đó là tiến hành làm trong sạch nội bộ. Tối hôm qua, tôi đi dự họp ở một tổ an ninh nhân dân, một cụ già bảo thế này: "Không nghi ngờ gì nữa, việc các ổ nhóm lưu manh hoạt động được, tồn tại được - đặc biệt là những ổ nhóm có tên tuổi - là do chính quyền buông lỏng quản lý và có sự bao che, bảo kê của một số công an, của các cơ quan tư pháp". Tôi ngẫm thấy rất đúng. Một sòng bạc, một nhà hàng chứa gái mại dâm, tồn tại hàng năm trời; một nhóm lưu manh đi đòi nợ thuê, đi đâm thuê chém mướn, ngang nhiên hoạt động tại các bến xe, bến tàu... chả lẽ công an phường không biết, chả lẽ trình sát địa bàn từ quận, huyện đến tỉnh không biết. Rồi có những tên tội phạm bị công an bắt, kết luận điều tra xong, chuyển sang viện kiểm sát để truy tố thì lại được "quý viện" đình chỉ, có vụ đưa ra xét xử thì được hưởng mức án như đùa... Những việc đó là trách nhiệm của ai? Tuy nhiên, tôi đề nghị đồng chí Phó ban Thường trực Chuyên án cần rất thận trọng khi xem xét đến nội bộ. Ở Phòng Cảnh sát Hình sự của chúng ta đây, ai mà chả quen biết không nhiều thì ít bọn lưu manh, bọn đầu trộm đuôi cướp... Không cần thận là có khi cầm dao tay phải chặt tay trái.

Mọi người đã về hết. Cường lấy một gói bánh, bích quy trong tủ ra mời Tâm và Lưu:

- Ăn bánh đi các cậu. Ngày hôm đi Phú Thọ tìm con bé ở quán bar, nó nói những gì?

- Báo cáo anh - Lưu nói - Cô ta tên là Thuận, hai mươi ba tuổi, là cháu họ xa của lão chủ quán Hải Xuân. Cô ta nói là Oanh ngồi uống rượu với Tiên rất lâu. Sau khi Tiên về thì có ai đó gọi điện thoại tới và nghe Oanh trả lời gay gắt... Cô ta nghe loáng thoáng thì hình như giữa họ có mối quan hệ sâu nặng lắm và lại liên quan đến tiền. Oanh nói là "Con Oanh đã chết từ ngày lên giường ngủ với anh..." rồi "phải đưa ngay 3 tỉ". Sau đó ít phút, có hai thằng xông vào, đến gần Oanh và một tên người bé nhỏ, trông mặt mũi sáng sủa, mắt dữ, tóc nhuộm màu hung, cầm súng bắn Oanh, còn tên cao lớn thì đứng canh gác. Chúng đã dọa Thuận là nếu nói, chúng giết. Ít ngày sau, ông chú họ bắt Thuận về quê, cho hai triệu đồng. Nhưng khi về Phú Thọ thì có người đến đưa cho ba chục triệu. Tuy nhiên, cứ vài ba ngày lại có người gọi điện đến đe dọa, nhắc nhở... Đó là tên Lục chữa xe máy ở gần đó. Chúng tôi hỏi cung hắn thì hắn cho biết là có một tên cũng vóc nhỏ bé, đẹp trai, đến thuê hắn gọi điện dọa cô Thuận. Hắn đã nhận được hai triệu.

- Thế thằng kia có gọi điện thoại đến không?

- Có, hắn theo dõi Thuận khá chặt chẽ.

- Các đồng chí lên kế hoạch trình sát quán bar Hải Xuân, đặc biệt về chủ quán. Lưu ý các mối quan hệ của ông ta. Liên hệ với bưu điện

tỉnh, xác minh xem máy của ai gọi đến cho Oanh "sói".

- Báo cáo anh, việc này anh Tường đã làm. Máy di động của Oanh "sói" là loại dùng thẻ trả tiền trước, và cuộc gọi đến là từ trạm điện thoại công cộng ở ngay đầu phố cách quán bar Hải Xuân 200 mét. Theo nhận định của Tường thì thằng Tiên "chỉ" đúng là một tên trùm xã hội đen, bắt hẩn về các tội cho vay nặng lãi, tổ chức sòng bạc, đâm thuê chém mướn thì dễ... nhưng anh Tường tin rằng, hẩn không giết Oanh, mà có kẻ nào đó và anh ấy có lần bảo: Loại như Tiên chưa là cái đỉnh gì? Còn có con rắn to hơn nhiều.

Lê Quang Cường cười nhạt:

- Để rồi xem, ai nhận định đúng. Về dư luận cho rằng Tiên đã gặp Tường, các cậu có suy nghĩ gì không?

- Chúng tôi không nghe thấy - Tâm nói - Nhưng thời gian gần đây, việc bọn tội phạm tìm cách gặp công an, tòa án, viện kiểm sát, cả quan chức chính quyền để chạy án là có - nhất là án kinh tế, cho nên không loại trừ tên Tiên tìm cách tiếp cận anh Tường. Nhưng tôi tin là anh ấy đủ bản lĩnh.

*

Tường về nhà. Hôm nay vợ anh gọi điện bảo anh về để bàn chuyện ly hôn. Liên pha nước cam cho Tường, nói với sự thông cảm:

- Em biết là anh giận em và những ngày qua bố con anh phải sống vất vả. Em cũng là người có lỗi trong chuyện này.

- Bao giờ thì cô sang Đài Loan ở hẳn với ông Cheng

- Còn tùy thuộc vào anh?

- Tùy thuộc vào tôi ư?

- Vâng. Em đã làm đơn ly hôn...

Liên mở tủ lấy ra lá đơn đưa cho Tường. Anh xem chăm chú rồi lắc đầu:

- Tôi không đồng ý với nội dung lá đơn này. Cô muốn ly hôn để lấy lão Cheng, tôi đồng ý. Nhưng tôi không đồng ý đổi căn nhà này lấy con gái tôi. Cô đã ra nước ngoài sống, cô cứ đi, còn con Thảo nó phải ở Việt Nam với tôi. Nhà của cô, cô cứ giải quyết.

- Anh phải thương em. Em đẻ ra nó...

- Vâng, vậy lúc cô thẳng tay đuổi hai bố con tôi ra khỏi nhà, cô có nghĩ đến nó là con của cô không? Hay lúc đó cô chỉ muốn rảnh tay để đi với lão Cheng? Tôi đồng ý ly hôn, còn việc chia tài sản, không phải bàn vì tôi không có gì, nhưng về con, tôi sẽ để tòa án quyết - nó đi theo ai.

*

Thủ tục cho một cuộc ly hôn cũng không đơn giản. Sau ba lần tổ hoà giải của phường đến thuyết phục không được, lúc ấy Tòa án mới xét. Hôm có giấy gọi của Tòa, Tường cứ thần thờ như người mất

hôn. Liên thì trái lại, cô có vẻ như đang mong đợi ngày đó. Sáng hôm đó, hai người cùng bé Thảo vẫn ra quán phở đầu phố ăn. Tường cố nuốt mà không hết được nửa bát.

Phòng xử án dân sự Tòa án quận chỉ rộng khoảng hai chục mét vuông. Bàn ghế trong phòng trông thật thảm hại. Dăm chiếc ghế băng cái thì long chân, cái thì nứt toác... Thẩm phán là một phụ nữ tuổi khoảng ngoài bốn mươi, có khuôn mặt khắc khổ và khô như hạc. Sau những câu hỏi chiếu lệ và những lời khuyên sáo rỗng, chị Thẩm phán tuyên bố:

- Tòa sẽ nghỉ mười lăm phút để nghị án.

Chị thẩm phán vừa nói đến đó, bỗng từ ngoài cô thư ký văn phòng Công ty Vạn Lợi lao vào, nói nhỏ vào tai Liên. Liên tái mặt và run người...rồi hấp tấp chạy vào phòng nghị án và chỉ năm phút sau lại quay ra lấy xe máy và phóng đi. Tường rất ngạc nhiên trước thái độ của vợ. Anh ra hỏi cô thư ký:

- Có chuyện gì đấy cô?

- Ông Cheng vừa bị tai biến mạch máu não, cấm khẩu rồi. Đang cấp cứu ở bệnh viện Quốc tế. Ông ấy đã kịp ký giấy ủy quyền cho chị Liên điều hành Tổng công ty!